

Captain George Augustus Graham

Redder van de IERSE WOLFSHOND

In de rubriek Meesterwerk stellen we hondenrassen voor die zonder die ene fokker niet (meer) zouden bestaan. Dit keer staat **Captain George Augustus Graham** (1833-1909) centraal. Hij is de man die een eeuwenoude windhond redt van de ondergang en het ras als een phoenix uit de as laat herrijzen...

Als er één hondenras is dat opduikt in vele oude liederen, gedichten, mythen en sagen, dan is het de Ierse Wolfshond. 'Wahrheit' und 'Dichtung' lopen door elkaar. Vaak worden Griekse en Romeinse schrijvers geciteerd, die in hun teksten zouden verwijzen naar de Ierse Wolfshond. Oude kynologen spreken elkaar tegen als het om de vroegste, de prehistorische geschiedenis van de Ierse Wolfshond gaat. Laten we ons daarom beperken tot de belangrijkste feiten, tastbare gegevens en recentere bronnen.

VAN HET TYPE WOLFSHOND

In de jaren 1934-1936 worden er door archeologen van de Harvard Universiteit opgravingen gedaan bij het Ierse Dunshaughlin, een stadje in County Meath aan de oostkust van de Ierse republiek. Talrijke hondenbeenderen worden gevonden, maar ook schedels, die horen bij het type wolfshond en het type herdershond. De vondst wordt gedateerd op de zevende of achtste eeuw voor Christus. Of de (lange) beenderen en de (smalle) schedels aan de voorva-

De zogenoemde 'Indian Rebellion' of 'Mutiny', in 1857. Deze opstand begint met de munitie van Indiaase soldaten in de stad Meerut en breidt zich uit naar andere delen van India. Het Britse leger brengt uiteindelijk de orde en rust terug.

deren van de huidige Ierse Wolfshond kunnen worden toegeschreven, is niet te bewijzen. Wel is duidelijk dat er vóórdat de Kelten – circa 400 jaar voor Christus –

Ierland binnen trekken, daar al grote honden zijn en ja, ook van het type Wolfshond/Greyhound. Het wapenschild van oude Ierse koningen heeft een afbeelding

Het gezin waarin Capt. Graham opgroeit woont op 25 Promenade in Cheltenham, 'the most prestigious street in town'.

van een grote Hound, een klaverblad en een harp, met het motto: *Gentle when stroked, Fierce when provoked* – Zacht als hij wordt geaaid, wild als hij wordt uitgedaagd. Er is nog een andere spreuk: *Lambs at home, lions in the chase*; dat is de beschrijving van het karakter van de Ierse Wolfshond in de Ierse rasstandaard: Lammeren thuis, leeuwen op jacht.

CAIUS GRAIUS HIBERNICUS

In de loop van de eeuwen wordt de 'Wolfshond' vele malen vermeld in geschriften en documenten. Niet altijd is duidelijk om welke grote hond het gaat, gewoon om een wolvenjager, om een Greyhound of om een combinatie daarvan. Want deze namen vinden we in de geschriften: *Irish Alaunt* (grote, sterke hond), *Irish Greyhound*, *(Irish) Wolfdog*, *Canis graius Hibernicus* en *Wolfhound*.

Dat de vermeldingen zo talrijk zijn, komt mede omdat deze imposante wolvenjager regel-

matig als geschenk fungeert van en aan koningen en de adel, en zoiets wordt gedocumenteerd. De

voorbeelden zijn talrijk en dateren al van de vroege middeleeuwen. De 'export' van Wolfshonden wordt door Oliver Cromwell, lord protector van Engeland, in 1652 aan banden gelegd, omdat hun aantal te drastisch vermindert. Dat er al vroege signalen zijn dat het met de wolf in Ierland niet goed gaat, lezen we bij Thomas Blount, die in 1680 schrijft: *The wolves in Ireland of late years are, in a manner, all destroyed by the diligence of the inhabitants, and the assistance of Irish Greyhound – a Wolfdog*. Vernietigd door de ijver van de bewoners met behulp van de Wolfshond.

In de loop van de 16de, 17de en 18de eeuw dienen zich meer betrouwbare bronnen aan; boeken met beschrijvingen van mensen die dit type hond vaak zelf hebben gezien. Een voorbeeld is Sir James

Oakland House, omgedoopt in Rednock House, in Dursley, Gloucestershire, waar Capt. Graham met zijn gezin woont. Op deze plaats staat nu 'Rednock School and Sportscentre'.

Lydia Caroline Potter (1841-1908). Zij trouwt op 18 juni 1863 met Captain Graham in St. Mary's Church in Charlton Kings (bij Cheltenham).

Ware, die in zijn *Antiquities and History of Ireland* (1705) dit schrijft: *I must here take notice of those hounds which, from their hunting of wolves, are commonly called Wolfdogs - being creatures of great size and strength, and of a fine shape.* Grote, krachtige jachthonden met een mooi uiterlijk, die op wolven jagen en gewoonlijk wolfshonden worden genoemd.

MAJESTIC IN APPEARANCE

Een mooie beschrijving vinden we in het boek *Animated Nature* (1770) van Oliver Goldsmith: *The last variety and most wonderful of all that I shall mention is the great Irish Wolfdog, that may be*

considered as the first of the canine species... bred up to the houses of the great... he is extremely beautiful and majestic in appearance, being the greatest of the dog kind to be seen in the world ... they are now almost worn away and only very rarely to be met with.

Majestueus in zijn verschijning, maar ook toen al zeer zeldzaam... Zeker is dat er in Ierland in vroeger eeuwen volop wolven voorkomen.

Er wordt op hen gejaagd, met gebruik van honden die worden omschreven als ... *of the make of a Greyhound.*

Dat gebeurt in County Cork (1710), County Wexford (circa 1730) en in de Wicklow Mountains (1770).

Echter, aan het einde van de negentiende eeuw zijn de wolven vrijwel verdwenen.

In Anna Redlich's boek *The Dogs of Ireland* (1981) lezen we dat de meute van Mr Watson uit het Ierse Ballydarton in 1786 of 1787 de laatste wolf bij Myshall doodt. Mr Watsons honden zijn ... *coarse, powerful animals, no way resembling the grand old giant rough greyhound, commonly known as the Irish Wolfhound.* Zijn dat dan misschien de 'Great Danes', die af en toe opduiken in de historie van de Ierse Wolfshond en die met 'Irish Hounds' zouden zijn gekruist? Hoe dan ook, Mr Watson bezegelt het lot van de meeste Ierse Wolfshonden; geen werk betekent immers geen toekomst.

EXTREMELY RARE

In navolging van Oliver Goldsmith schrijft Charles Smith in zijn *History of Waterford* (1774) dat de Ierse Wolfshond bijna is uitgestorven en ook Thomas Bewick geeft dat in 1792 aan in zijn *A General History of Quadrupeds*. Onder de kop 'The Irish Greyhound' schrijft Bewick: *It is only to be found in Ireland, where it was formerly of great use in clearing the country from Wolves. It is now extremely rare, and is kept rather for show than use, being equally unserviceable for hunting either the Stag, the Fox, or the Hare.*

Extremely rare – uiterst zeldzaam en ongeschikt voor de herten-, vossen- of hazenjacht. De exemplaren die er dan nog zijn, zijn in

Captain George Augustus Graham (1833-1909), de man die in de 19de eeuw de Ierse Wolfshond nieuw leven in blaast.

handen van adellijke lieden, zoals onder anderen Lord Altamont en Lord Derby.

De honden van fokker Archibald Hamilton Rowan uit Dublin (1757-1834) worden gezien als de laatste pure Ierse Wolfshonden én als belangrijke links naar het

H.D. Richardson, een Schot die in Dublin woont, publiceert een geïllustreerd artikel in een Ierse krant, waarin hij schrijft dat hij kan bewijzen dat er nog Ierse Wolfshonden in Ierland zijn. En dat ondanks alle tegengestelde berichten.

Dog. Het hoofdstuk over de Ierse Wolfshond is geschreven door ene George A. Graham en begint met: *It is with a certain amount of diffidence that this essay is entered upon, as there is a widely-spread impression that the breed to be treated of is extinct*. Met andere woorden: Graham voelt enige schroom bij het schrijven van zijn bijdrage, omdat er een wijd verspreide indruk bestaat dat het ras is uitgestorven. In zijn tekst citeert hij talrijke schrijvers voor hem – vanaf de Romeinen tot aan de negentiende eeuw – die over de Ierse Wolfshond, of soortgelijke types, hebben geschreven. Dat daarbij Greyhounds, Great Danes (Duitse Doggen) en Deerhounds wel eens door elkaar worden gehaald (én gefokt) in de oude kynologische lectuur – die vaak steunt op oudere bronnen en ‘hearsay’ – neemt Graham op de koop toe. Hij schrijft: *The Foxhound, the Pointer, the Shorthorn, and many breeds of sheep and pigs, have been brought to their presence excellence by judicious crossings; why should not the same principle be applied to the perfecting of the Irish Wolfhound?* Capt. Graham heeft gelijk: voorzichtige kruisingen hebben de mooiste rassen doen ontstaan.

Irish Greyhound ‘Oisian’ in ‘Sportman’s Cabinet (1803) op een gravure van Phillip Reinagle.

heden; heel veel hedendaagse Ierse Wolfshonden gaan terug op zijn fokkerij. De honden van Hamilton Rowan gaan terug op ‘Oisian’, de Ierse Wolfshond die Phillip Reinagle in 1803 tekent en die is afgebeeld in *Sportman’s Cabinet*. De meest bekende teef in die periode is ‘Bran’, die Hamilton Rowan later aan Lord Nugent schenkt. Het jaar 1841 wordt als een mijlpaal gezien want major

Twintig jaar later is de pure Ierse Wolfshond het stadium van ‘*extremely rare*’ echt gepasseerd; John Meyrick schrijft in 1861 in *House Dogs and Sporting Dogs* kort maar krachtig: *This animal is entirely extinct* – helemaal uitgestorven.

UITGESTORVEN

Weer twintig jaar later, in 1881, verschijnt Vero Shaws bekende werk *The Illustrated Book of the*

INDIA

George Augustus Graham wordt geboren op 6 augustus 1833 in Batwick, een stadsdeel van Bath (Somerset), in Zuid-Engeland. Zijn ouders zijn kolonel Charles Graham (1788-1858) en Mary Ann Taylor (1799-1869). Als hij zeven jaar oud is, gaat George – net als zijn in 1830 geboren broer Frederick William – naar het Cheltenham College, in die tijd alleen toegankelijk voor ‘gentle-

men'. Het gezin woont dan op 25, *Promenade in Cheltenham, the most prestigious street in town*. Behalve Frederick William, heeft George nog drie broers en één zuster: Alexander Harry (1827), Charles

'Mutiny', in 1857. Deze opstand begint met de muiterij van Indiase soldaten in de stad Meerut en breidt zich uit naar andere delen van India. Het Britse leger brengt uiteinde-

GRAHAM CLAN

Op 18 juni 1863 trouwt hij in St. Mary's Church in Charlton Kings bij Cheltenham met Lydia Caroline Potter (1841-1908), de jongste dochter van de reeds overleden Thomas Smalley Potter Esq. George's beroep is dan 'Captain 107th Bengal Infantry'.

In 1864 wordt de oudste dochter, Edith Flora, geboren, gevolgd door Violet Beatrice, in 1866. Dan verhuizen de Grahams naar het landgoed 'Oaklands' in Dursley, een marktstadje in Gloucestershire. Omdat de naam van het huis hem niet bevalt, wordt het omgedoopt in 'Rednock'. Die naam refereert aan Grahams Schotse voorvaderen – de Graham clan – en hun voorouderlijk huis: 'Rednock House' in Port of Menteith in Perthshire.

Er bestaat een portret van Capt. Graham in de Schotse dracht van zijn clan, waarop is te zien dat zijn tartan een overwegend blauwe

Voorzichtige kruisingen hebben de **mooiste** rassen doen ontstaan...

Thomas (1828), Emma Flora (1831) en Otway Mayne (1835).

Tot zijn zeventiende krijgt George onderwijs en als hij achttien is, in 1851, wordt hij aangenomen als kadet in de Honourable East India Company's Bengal Infantry. Dit op aanbeveling van zijn vader. Ook zijn broers Frederick William en Otway Mayne zijn militairen en dienen, net als hun vader en broer, bij de 'Bengal Army'.

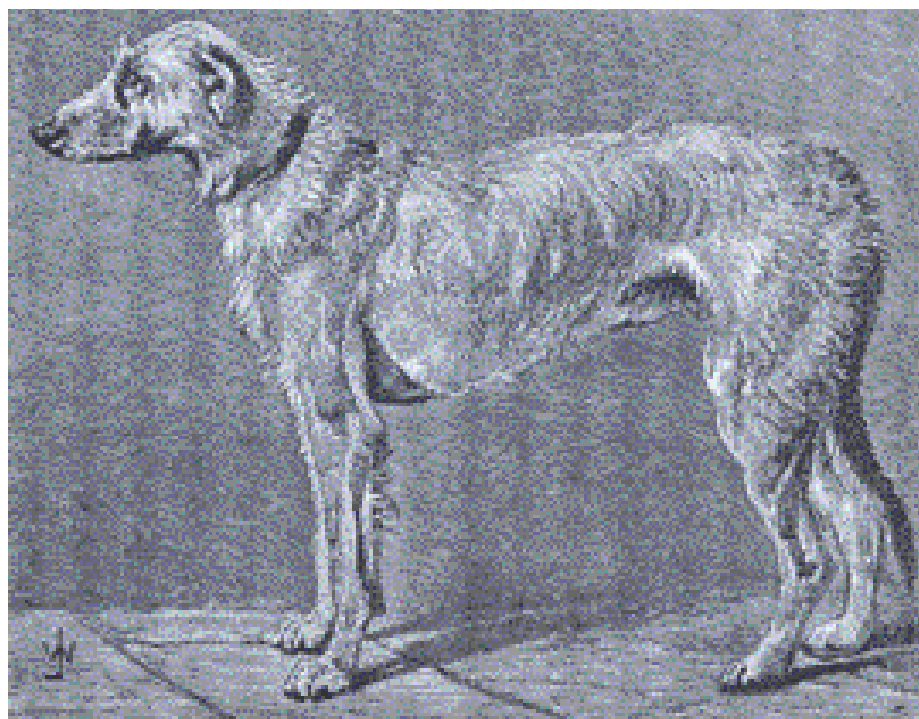
Kort nadat hij in het leger is gegaan, wordt George uitgezonden naar India, net als voor hem zijn vader en zijn broer Frederick William. Zijn actieve dienst begint in 1852 met een post bij de 11th Native Infantry in Barrackpore, ten noorden van Calcutta.

In oktober 1854 wordt hij bevorderd tot luitenant en in maart 1857 neemt hij deel aan de Bozdar Expedition, onder commando van veldmaarschalk Sir Neville Bowles Chamberlain. Het doel van deze strafexpeditie is de Baloch stam, die overvallen pleegt in de Punjab. Graham wordt voor zijn deelname onderscheiden met de India General Service Medal. Een belangrijke gebeurtenis

waarin George een rol speelt, is de zogenoemde 'Indian Rebellion' of

lijk de orde en rust terug. Ook in 1857 wordt George bevorderd tot captain; Captain Graham, zo leert de kynologie hem kennen.

In mei 1858 overlijdt zijn vader; George blijft tot 1862 in India en keert dan terug naar Europa met het 'Certificate of Proficiency in Hundustani' op zak. Captain George Graham is dan pas 29 jaar oud.

Capt. Graham's reu 'Scot', geboren in 1877 en afgebeeld in Vero Shaw's 'The Illustrated Book of the Dog' (1881).

Capt. Graham's handgeschreven 'Pedigree Notebook', nu in het bezit van The Kennel Club. Bovenaan zijn eerste Ierse Wolfshond 'Faust', geboren in 1859, waarbij staat 'pedigree unknown'.

ruit met witte streepjes heeft. Het gezin breidt snel verder uit: Constance Alice in 1868, Caroline St. Clair in 1869, de tweelingzonen Malcolm George Alec en Alec George Malcolm in 1872 en Alison Mildred in 1875. Van Grahams kinderen weten we niet veel meer dan dat Captain Alec George Malcolm in 1914 in Frankrijk, tijdens de Eerste Wereldoorlog, sneuvelt en dat diens tweelingbroer 'farmer' is. In India heeft Capt. Graham kennisgemaakt met 'rough Greyhounds', honden die hij daarna niet meer uit zijn gedachten krijgt. Er is genoeg ruimte rondom 'Rednock House' en in eerste instantie gaat hij Deerhounds fokken. Maar meer ruimte betekent ook dat hij aan de slag wil met de (bijna?) uitgestorven Ierse Wolfshond.

In 1876 schrijft hij in *'The Country'*: ... to the effect that the old Irish hound in its purity was extinct, but it might be possible to revive the

type from the largest deerhounds – het ras laten herleven met gebruik van de grootste Deerhounds.

KNIPSELBOEK

De rest van de geschiedenis moeten we als betrouwbaar aannemen; Graham zelf is aan het woord in *The Illustrated Book of the Dog* (1881), in het hoofdstuk 'Revival of the Irish Wolfdog' (niet *Wolfhound*). Vanaf 1863 gaat hij op zoek naar de overgebleven honden uit vroegere stammen en in 1879 legt hij het ontstaan en de ontwikkeling vast in *The Irish Wolfhound* (1879 en 1885).

Vanaf 1886 houdt Graham een knipselboek bij met de showuitslagen van de Ierse Wolfshond zoals die in *The Fancier's Gazette*, *The Illustrated London News*, *The Stock-Keeper*, *The Shooting Times* en *Livestock Journal* verschijnen. Een bonte verzameling knipsels met tekeningen er tussen door.

De in het kader genoemde websites geven een overvloedige hoeveelheid memorabilia uit Capt. Graham's tijd. Graham heeft zich vast voorgenomen de Ierse Wolfshond nieuw leven in te blazen, maar zijn werk – waarvan hij later zegt dat het zijn levensopdracht is – heeft in het begin niet al te veel succes. Teven worden niet drach-

tig, reuen blijken cryptorchide te zijn en er overlijden honden aan hondenziekte. Hij wikt en weegt, verandert van mening en soms twijfelt hij of er überhaupt nog pure Ierse Wolfshonden te vinden zijn, laat staan dat hij het ras met gebruik daarvan op de been kan brengen. Behalve die tegenslagen verschijnen er ook de stukken in kynologische kranten en tijdschriften, waarin er kritiek is op Grahams werk en men sterk betwijfelt, o.a. in 1885, of een ras dat al een eeuw is uitgestorven tot leven kan worden gewekt. De

Uiteindelijk begint Captain Graham met zes honden, die onderling min of meer verwant zijn, en probeert zonder inmenging van andere rassen het gewenste type terug te krijgen.

The Irish Wolfhound (1879 en 1885) zijn digitaal te lezen op:

- www.irishwolfhoundarchives.ie/graham1879.htm
- www.irishwolfhoundarchives.ie/graham1885.htm

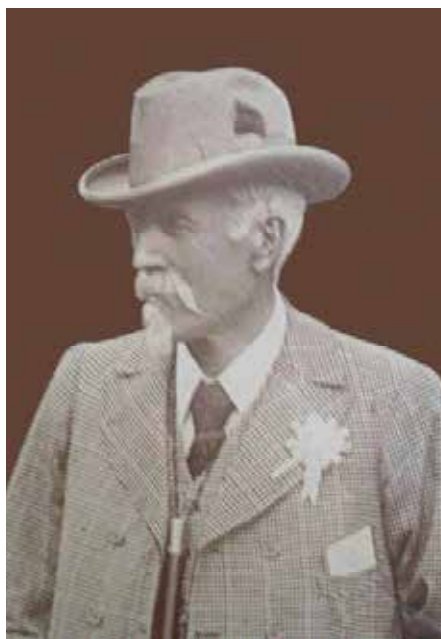
tekst: *We are sadly afraid the hobby of the promoters of the Club will scarcely be ridden to a successful issue* zegt genoeg.

FOKPROGRAMMA

Graham verzamelt de stambomen van circa 300 oude Wolfshonden, die voor een deel teruggaan tot circa 1815. Ze worden gepubliceerd onder de titel *Irish Wolfhound Pedigrees 1859-1906*; ook zijn verzameling stambomen van Schotse Deerhounds wordt uitgegeven: *Pedigrees of Scottish Deerhounds 1864-1894*. In een tijd waarin het bijhouden van de afstamming nog geen algemeen gebruik is, een titanenarbeid. Oude bekende fokkers, zoals Sir J. Power in Kilfane, Mr Baker in Ballytobin en Mr Mahoney in Dromore, leven dan al niet meer, hun kennels zijn opgeheven en de

In 1906 trouwt Grahams dochter Constance Alice (1868). Staand, 1ste vanaf links: zijn dochter Beatrice Violet (1866), als 3de zijn vrouw Lydia Caroline, 4de Captain Graham, 5de zijn dochter Edith Flora (1864) en als 7de zijn dochter Caroline St. Clair (1869). Zittend: zijn zoon Alec George (1872), de bruid Constance Alice en de bruidegom Spencer Drummond Cox.

Captain Graham op latere leeftijd.

honden zijn over Ierland verspreid. Toch vindt Graham een aantal honden dat voor zijn fokprogramma geschikt is en

waarmee hij de oude bloedlijnen te pakken denkt te hebben, namelijk uit de Kilgane en de Ballytobin stam. Zijn eerste Ierse Wolfshond is 'Faust', geboren in 1859, afstamming onbekend.

TIBETAANSE MASTIFF

Uiteindelijk begint hij zijn fokprogramma met zes honden, die onderling min of meer verwant zijn, en probeert zonder inmenging van andere rassen het gewenste type terug te krijgen. Als dat niet lukt, gooit hij het roer om en kruist Deerhounds uit de Glengarry stam in, in de hoop dat deze krachtige, grote honden bijdragen aan de door Graham gewenste hoogte. Met de aankoop van de teef 'Old Donagh', stammend uit de Ballytobin lijn, begint het succes zich voorzichtig af te tekenen. Een bekende reu uit

Grahams fokkerij is 'Scot' (1877; Oscar x Ballytobin teef), stammend uit de Kilfane lijn. Volgens Graham voldoet hij in het algemeen aan het rasbeeld. Zijn hoogte is 29,5 inches en, schrijft Graham, een reu moet tenminste 33 inches zijn.

Grahams teef 'Banshee' wordt gedekt door de zware Barzoi 'Korotai' (eigendom van de Duchess of Newcastle), met jachtervaring op wolven in Rusland, met als resultaat elf pups. Daarna wordt nog een Tibetaanse Mastiff (die toevallig 'Wolf' heet) ingekruist; deze dekt de (inteelt) teef 'Tara'.

Grahams belangrijkste fokteef is 'Sheelah' (1882; Swaran II x Moira), het product van een broer x zuster paring. 'Sheelah' is één van de voornaamste voormoeders binnen het ras. Twee belangrijke

fokproducten van een zeer goed Wolfshondentype zijn 'Nookoo' en 'Vandal'. Een kleine erfenis van de Mastiff zijn de iets zwaardere vachten.

In dezelfde periode is ook Colonel Garnier actief. Om zijn wolfshonden groter te krijgen, kruist hij Duitse Doggen, Barzois en Deerhounds in. Graham gebruikt met opzet geen Duitse Doggen want, schrijft hij in 1885: *I fail to perceive his claims to elegance of form and beauty*. Van een leien dakje gaat het op poten zetten van de Ierse Wolfshond niet; in *The Illustrated Book of Dogs* is in Grahams tekst te lezen: *The writer has not only studied the subject carefully, but has bred extensively, with more or less success, though death and disease have hitherto robbed him of the finest specimens* – dood en ziektes hebben hem beroofd van de

mooiste exemplaren. Hij besluit zijn bijdrage met *...the writer would express his astonishment that so noble and attractive breed of dog should have found so few supporters.*

'Scot' ingeschreven. De naam van de klas is verrassend: *Nearest Approach to the Old Irish Wolfhound* – de dichtste benadering van de oude Ierse Wolfshond - en Capt.

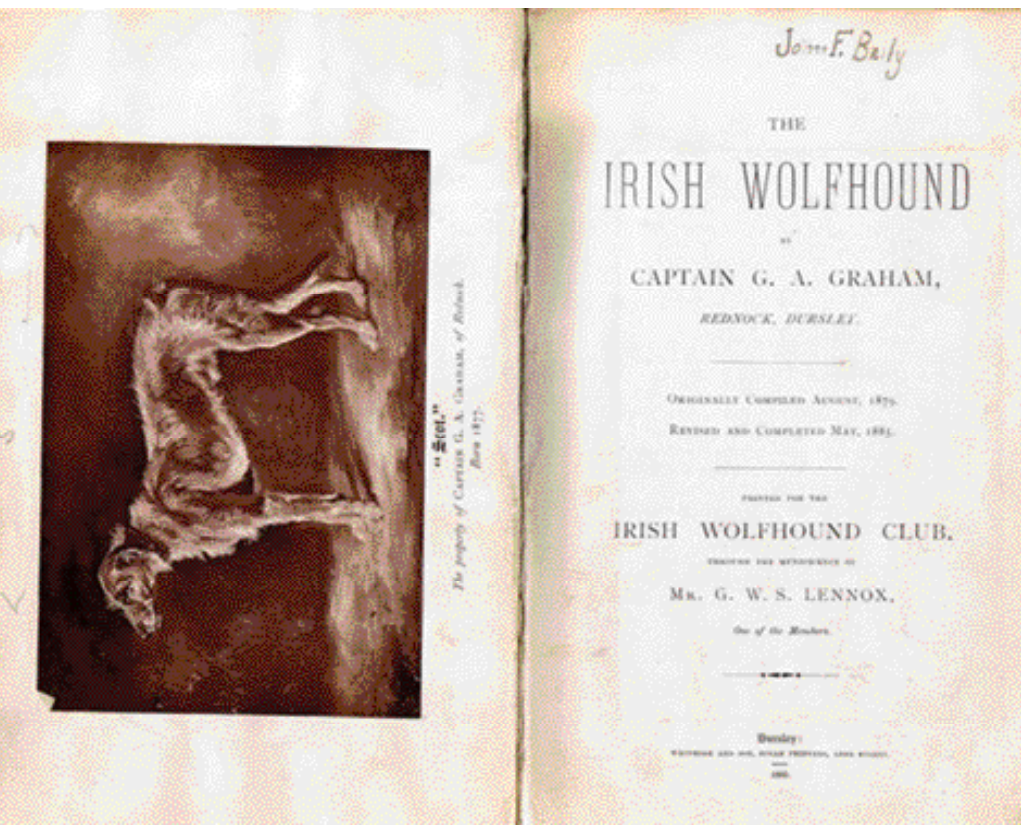
Van een leien dakje gaat de **revival** van de Ierse Wolfshond niet...

WIE IS WIE?

In 1872 wordt de Dublin Canine Association opgericht en in 1877 de Irish Kennel Association, die in 1908 fuseren tot de Ierse Kennel Club. In april 1879 is er een tentoonstelling met een klas voor Ierse Wolfshonden en uiteraard is

Graham is behalve exposant ook keurmeester op deze tentoonstelling. Hij is teleurgesteld over de kwaliteit van de ingeschreven honden, geeft de eerste prijs aan 'Brian', die hij beschrijft als *a Deerhound of unusual size*. En, voegt hij er aan toe: *... needed nothing more than bone and substance to be our ideal of an Irish Wolfhound*. Bone en substantie zijn zaken waarnaar Graham in zijn fokkerij op zoek blijft. Hij wil een Ierse Wolfshond fokken *...that shall have the stature and the power of a Great Dane, combined with the looks and beauty of the Deerhound*.

Capt. Graham wordt de eerste president van de in 1885 opgerichte 'Irish Wolfhound Club', een functie die hij tot 1908 zal vervullen. In 1886 accepteert de Ierse Kennel Club de door Capt. Graham en Col. Garnier in hetzelfde jaar opgestelde rasstandaard. Nog vaak vragen bezoekers van tentoonstellingen zich af: wie is nu de Ierse Wolfshond en wie het neefje, de Schotse Deerhound? Door de eeuwen heen gaan Ieren frequent naar Schotland om jachthonden te halen. Al in 1521 schrijft de Schotse historicus John Major: *It is certain that we drew our origin from the Irish*.

Titelpagina van Capt. Grahams boek 'The Irish Wolfhound', voor het eerst verschenen in 1879.

De Duchess of Cambridge, Kate Middleton, presenteert de mascotte van het 1ste bataljon Irish Guards in Aldershot takjes klaver – het symbool van Ierland. Een onderdeel van de traditionele St. Patrick's Day parade op 17 maart 2012.

Dat beide rassen dezelfde voorvaderen delen, is duidelijk. De wens om de oude Ierse Wolfshond letterlijk tot leven te wekken moet worden gezien in het licht van het Ierse culturele leven in de negentiende eeuw. Er ontstaat een groeiend gevoel van nationale identiteit, verbonden met het Keltische verleden. De 'restauratie' van de Ierse Wolfshond is daar onderdeel van.

IRISH GUARDS

In 1887 opent de Irish Kennel Association twee klassen voor

De **Ierse** Wolfshond wordt in **Engeland** gered door een **Schot...**

Ierse Wolfshonden, een openklas en een puppyklas. Er worden tien honden ingeschreven en Grahams reu 'Dhulart of Hydra Sheelah' is beste reu, terwijl 'Sheelah of Swaran' – ook van Capt. Graham –

de eerste prijs bij de teven wint. Om het ras te promoten, wordt besloten een Ierse Wolfshond cadeau te doen aan het regiment van de Irish Guards en die plechtigheid vindt plaats in 1902, op de show van de Ierse Kennel Club. Het is de reu 'Rajah of Kidmal' (1900), gefokt in Engeland en eigendom van Mrs A. Gerard, die op de show in Crystal Palace (Londen) wordt uitgekozen en aan het regiment wordt overgedragen, waarna zijn naam wordt veranderd in 'Brian Boru'. Dat de Ierse Wolfshond nu juist in Engeland, door een man van Schotse afkomst, van de ondergang wordt gered, is voor de Ieren misschien een beetje zuur. Iets ervan klinkt door in een tekst van de Ierse Kennel Club: ... *he eventually achieved a type of dog that bred true in every generation. The results were ultimately accepted as a legitimate revival of the breed* – de resultaten worden uiteindelijk geaccepteerd als de legitieme herleving van het ras. Pas in 1925 wordt de Ierse Wolfshond door The Kennel Club van Engeland erkend. Als Capt. Grahams opvolger zou de in 1893 gestichte kennel

van Mr Everett kunnen worden genoemd, een Ier die naar Suffolk verhuist en Grahams collega is. Zijn 'Felixstowe' kennels krijgen een internationale reputatie als het gaat om type en soundness.

SCHOTSE PIJPER

34 Jaar van zijn leven houdt Capt. Graham zich bezig met de Ierse Wolfshond, als fokker, exposant, auteur en keurmeester. Volgens Dr. Hans Räber in zijn *Enzyklopaedie der Rassehunde* (1995 en 2001) heeft Capt. Graham aan het op de been brengen van de Ierse Wolfshond 20.000 Britse ponden gespendeerd.

Daarnaast neemt Graham zeer actief deel aan het sociale leven in Dursley. Zo is hij vanaf 1884 tot 1896 de eerste voorzitter van de Dursley Parish Council, voorzitter van de Highways Board, vrederechter en voorzitter van de Dursley Bench of Magistrates. Op 6 april 1908 overlijdt zijn echtgenote Lydia en niet lang daarna, op 21 oktober 1909, overlijdt ook Capt. George Augustus Graham, 76 jaar oud. Beiden worden naast elkaar begraven bij

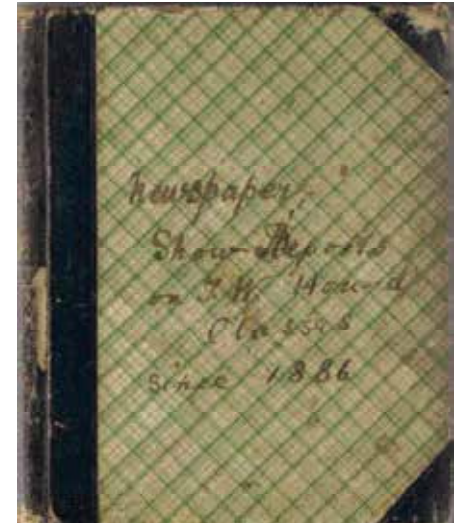
St. Mark's Church in Dursley. In de Dursley Gazette van 23 oktober 1909 staat een uitgebreid 'In Memoriam'. Capt. Graham wordt herdacht als ... *a prominent figure in the life of Dursley* en als ... *one of the town's most useful and influential public men*. De begrafenis is een grote gebeurtenis en alle winkels en blinden van de ramen langs de route zijn gesloten.

Waar eens het woonhuis van de familie Graham staat, 'Rednock House', staat nu 'Rednock School and Sportscentre'.

Op vrijdag 23 oktober 2009 – precies 100 jaar na het overlijden van Capt. Graham – verzamelt zich een groep van circa 100 personen in Dursley om het werk van Capt. George Augustus Graham te vieren en te gedenken.

De deelnemers komen uit Ierland, Schotland, Engeland, Wales en Noorwegen en worden vergezeld

door tien Ierse Wolfshonden. Na een kerkdienst brengt men een bezoek aan het graf, dat door plaatselijke steenhouders, dankzij donaties van de internationale Ierse Wolfshondengemeenschap,

'Newspaper Show-Reports on I W Hound'. Capt. Grahams knipselboek met showuitslagen sinds 1886.

De Ierse Wolfshond nu: het levenswerk van Capt. George Augustus Graham. (Fotograaf onbekend).

is gerestaureerd. Bij de muziek van een Schotse pijper worden kransen en bloemen op het graf van de Captain gelegd. Bij wijze van uitzondering mogen de honden zowel in de kerk als op de begraafplaats aanwezig zijn. Ook aanwezig is Grahams achterkleinzoon, Rory Webster, die de herinnering aan zijn overgrootvader tot op de dag van vandaag levend houdt. ■

Er is geprobeerd om alle rechthebbenden op fotomateriaal te vinden. Dit is niet altijd gelukt. Wie meent auteursrechten te bezitten, kan contact opnemen met de auteur.